

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 173/2014
20.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. С.П., због кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. З.И., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ 33/13 од 15.11.2013. године, у седници већа одржаној 20.03.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.П., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ 33/13 од 15.11.2013. године, **ОДБИЈА СЕ** као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен и без прописаног садржаја.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К. 1026/11 од 29.09.2011. године окр. С.П. ослобођен је од оптужбе за кривично дело обљуба са дететом из члана 180. став 1. КЗ.

Одлучујући о жалби Основног јавног тужиоца у Крагујевцу, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 5005/12 од 10.04.2013. године, уважањем жалбе ОЈТ у Крагујевцу преиначио првостепену пресуду тако што је окр. С.П. огласио кривим због кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. КЗ и осудио га на казну затвора у трајању од једне године.

Одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног, Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена пресудом КжЗ 33/13 од 15.11.2013. године одбио је жалбе као неосноване и потврдио пресуду Кж1 5005/12 од 10.04.2013. године.

Бранилац окривљеног адв. З.И., поднео је захтев за заштиту законитости против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 33/13 од 15.11.2013. године због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде закона – члан 16. став 2. ЗКП, члан 438. став 2. тачка 3. ЗКП, члан 439. став 1. ЗКП, члан 439. став 3. ЗКП, као и због повреде права на правично суђење, загарантовано чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и чланом 32. Устава РС, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуду донету у трећем степену и окривљеног ослободи од оптужбе или да преиначи пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5005/12 од 10.04.2013. године и потврди првостепену пресуду Основног суда у Крагујевцу К 1026/11 од 29.09.2011. године.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.П. је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема прописани садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3. ЗКП јер је као отежавајућу околност, приликом одлучивања о кривичној санкцији, ценио поврат и склоност окривљеног ка извршењу кривичног дела које му је стављено на терет, а погрешно је проценио да код окривљеног постоји континуитет криминалног капацитета за вршење кривичних дела, с обзиром да се дело које је извршио у прошлости, пре 24 године, не може узети у обзир приликом одлучивања о способности и склоности окривљеног да учини кривично дело, посебно због тога што никада није учинио истоврсно или дело слично кривичном делу обљубе над дететом.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) је само повреда закона у смислу члана 439. тачка 3. ЗКП, која подразумева пре свега прекорачење овлашћења које суд има по закону доносећи ову одлуку, а не оцена суда о постојању и значају околности које су у смислу члана 54. став 1. КЗ од утицаја на

одлуку о врсти и висини кривичне санкције, која се у суштини оспорава наводима захтева за заштиту законитости браниоца окр. С.П.

У конкретном случају окр. С.П., за кривично дело из члана 180. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим, изречена је казна затвора која је том законском одредбом прописана као врста санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и иста је окривљеном одмерена у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума казне затвора, при чему је, у складу са захтевом из члана 54. КЗ, суд имао у виду законом прописану сврху кажњавања (члан 42. КЗ) и узео у обзир околности (олакшавајуће и отежавајуће) за које је, оценом на коју је овлашћен, нашао да су од утицаја на висину казне, а које су наведене и образложене у пресуди Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5005/12 од 10.04.2013. године.

Доносећи наведену пресуду, суд је, дакле, приликом одлучивања о врсти и мери кривичне санкције коју ће изрећи окр. С.П., за кривично дело у питању, поступао у свему у складу са овлашћењима које има по закону, па није учинио повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, односно повреду закона из члана 369. тачка 4. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04 ... 76/10) који је био на снази у време доношења те пресуде, према којем се процењује законитост исте (члан 604. став 1. ЗКП). Повреду закона о којој је реч није учинио ни трећестепени суд када је нашао да не стоје жалбени разлози браниоца окр. С.П. који се односи на одлуку о казни и његову жалбу одбио као неосновану.

Као разлоге подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окр. С.П. наводи и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, затим повреде закона из члана 16. став 2. ЗКП, члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП и члана 439. тачка 1. ЗКП.

Наведене повреде, међутим, као повреда из члана 439. тачка 1. ЗКП, која се заснива на и погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не могу бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Најзад, када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде права и слободе зајемченог Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права и таква одлука, сходно одредби члана 484. ЗКП, мора бити достављена уз захтев за заштиту законитости, а у конкретном случају таква одлука није достављена, па захтев за заштиту законитости у делу којим се указује на повреду права на правично суђење из члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода и

члана 32. Устава Републике Србије, сходно наведеној одредби члана 484. ЗКП, нема прописани садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. и чланом 484. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен односно, јер нема прописани садржај.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.